

Sygn. akt III AUa 35/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga (spr.) SA Bogdan Świerk
Protokolant: st.sekr.sądowy Urszula Goluch-Nikanowicz	

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 kwietnia 2012 roku wydanym w sprawie

III AUa 267/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2012 r Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację wnioskodawczyni Z. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 31 stycznia 2012 r. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawczyni od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. wstrzymującej wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r.

W skardze z dnia 9 stycznia 2013 r wnioskodawczyni wniosła o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie. Domagała się uchylecia orzeczenia i decyzji wstrzymującej wypłatę emerytury oraz nakazanie organowi rentowemu wypłatę zawieszonyj emerytury od 1 października 2011 r za cały okres zawieszenia do 31 maja 2012 r (do dnia rozwiązania umowy o pracę). Podniosła, że podstawą skargi o wznowienie postępowania jest wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r w sprawie sygn. K 2/12 (Dz. U. z 22 listopada 2012 r poz. 1285), w którym uznano za niezgodne z Konstytucją przepisy wstrzymujące wypłatę emerytury osobom, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r i jednocześnie nie musiały rozwiązać stosunku pracy, aby otrzymać świadczenie.

Sąd Apelacyjny ustalił co następuje.

Wnioskodawczyni Z. K. nabyła prawo do emerytury decyzją z dnia 28 lipca 2008 r na wniosek z 16 lipca 2008 r (nie wskazano w decyzji daty od której ustalono prawo do świadczenia). W dacie tej pozostawała w zatrudnieniu w Urzędzie Gminy w R. od 1 stycznia 1973 r i wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Na wniosek z dnia 30 stycznia 2009 r wypłata emerytury została wnioskodawczyni wznowiona decyzją z dnia 5 lutego 2009 r od 1 stycznia 2009 r. Decyzją z dnia 14 października 2011 r wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2012 r, wydanym w sprawie VI U 1623/11 Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Radomiu oddalił odwołanie wnioskodawczyni od decyzji z dnia 14 października 2011 r, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. W ocenie Sądu Okręgowego kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie miało wpływu na nabycie prawa do emerytury, jednakże realizacja tego prawa ulegała zawieszeniu w razie kontynuowania zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu ze stosunku pracy. Dopiero rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą umożliwiło wypłatę świadczenia.

Na skutek apelacji wnioskodawczyni, Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2012 r, wydanym w sprawie III AUa 267/12, oddalił apelację, dzieląc ustalenia faktyczne i wywody prawne Sądu Okręgowego.

Następnie wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Złożona przez wnioskodawczynię skarga o wznowienie postępowania jest dopuszczalna. Zgodnie z treścią art. 401¹ kpc można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W świetle art. 407 § 2 kpc, w sytuacji określonej w art. 401¹ kpc, skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Wnioskodawczyni wniosła skargę w wymaganym terminie, jak również wskazała podstawę warunkującą dopuszczalność skargi.

Podstawę orzeczenia wydanego w sprawie skarżącej stanowił art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Badając zgodność z Konstytucją art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, Trybunał Konstytucyjny powiązał treść tego przepisu z treścią art. 103a ustawy o emeryturach i rentach, wywodząc że przepisy te nie znajdują zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdzono, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r”, a więc po uchyleniu cytowanego

wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy, dodanego powołaną wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie skarżąca nabyła prawo do emerytury od lipca 2008 r, a więc przed dniem 1 stycznia 2011 r. Jednak nabyła prawo od świadczenia w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten, obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 r, stanowił że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Skarżąca nabyła zatem prawo do emerytury w okresie, kiedy istniała konieczność rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą w celu realizacji prawa do emerytury przez jej wypłatę. Dlatego nie mieści się w kręgu osób, których dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, to jest w kręgu osób, „które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”. W tej sytuacji skarżąca nie miała prawa do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r, skoro pozostawała w zatrudnieniu.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.